

Laewasdit on fardetaw, ta õhvardab merehaigust kallale saata sõitjatele ja hultaminemine on fa hõibus. Ümber merenurga mõõda tuiwa maad minna on waewaline. Aga üts kord peab see teekond tehtud saama, saagu nii wõi nii. Sest ifka ja wanast ajast saadik on inimese rinnus püüd niisuguste inimestega loktu saada ja nende sõnu tuulda, kes hariduses meist tuli ees, ebt ütleme liht mehe kombel: kes meist targemad. Tarkus meelitab inimesi oma ümber nagu tuleleek õhtu ajal färbsheid. Tarkus on pealt näha ilus ja himustaw aši, aga ta võletab ning lõrmetab fa hõlpsaste ühte ja teist, kes edewuses liialt ta ligi lähevad. Olgu inimene paistusega rahul, mis tarkusest välja läheb, siis on tal fa küllalt. Aga kes hoolib hoiatamisest ebf noomimisest? Kas färbes hoolib sellest, et sa käega teda tule juurest eemale peletad? Ebf kas sind hoolib sellest, et ta ööse lennates vasta tuleorni wõret vörkas, mis lambitule ette tömmatud? Ta lendab uueste vasta wõret, senni tui faela murrab ja vigaselt ebf surnult alla torni jalale maha langeb.

Soomlaste käes pole aga tarkuse tuli fa veel mitte nii põlewa tule näol, mis fardetaw oleks. Praegu rõõmustawad nad alles tarkuse paistusel ja seal wõime julgeste nende rõõmust osa wõita.

2. Sõber.

Kui see Sepa Rein mu waenlare oleks, ma arwan, enne õbtut ma walmis ei saaks oma jutustamisega tema wigadest ja tegudest ja õelusest. Aga nüüd on ta mu sõber, laita teda lausa ei taba — kuda fa hakkad sõbra-meest laitma — siita fa ei tobi ja on fa igaw tegu, ning nii pole siis mul wana auusa Sepa Reinu sohta õiguse põrast midagi wõimalik õolda. Hakkan ma praegu teda wõõraste inimeste ees kiitma, mis tuleb sellest välja? Üts terawa keelga mees küsib warsti nurgast: „Kas fa tabad temast omale waimest saada, wõi soovid ja teda meile koolmeistriks wõi ebf koguni wallawanemaks, et nii oma lõuad liituj täis wõtad?“ Tõine tuttarvam mees sähwab teistest nurgast: „Kuida aga kuida sõbra, efs tema kuida sind jälle teiste ees.“ No ütelgu nüüd üts õige inimene, fas

niisugused tähendused igaühte sõbrakiitusest wersta saugu-sele eemale ei aja. Inimene ei tobi niisuguse ošja peale häästi mõeldagi, seal on vahandused kaelas. Aga olgu peale vahandused. Kui vahandusi volets, ega siis saaks seogi fa rõõmu ja rabu maitsta. Oma fastu ma tõdeste taga ei oja, kui ebf übe liituse sõna peaksingi ütlema, sest tütart mul mehele minemas pole; kes tükis oleks meelitamine ošjata ja koolmeistri ega wallawanema ametit Rein ei soovi: koolmeistriks pole ta õppinud ja seda ametit võlgaks ta wist veel iseäraistte vöhjuse põrast. Ma ei julgels talle nimestadagi, et temast soovib leegi koolmeistrit faada. Wallawanem on ta suba mõnda aega olnud ning selle ameti hiljuti wabatabtlifult oma käest ära annud. Esimene mees oleks seega waiki, suu sulutud. Aga teine ütles ju fa midagi. Talle ütlen, et ma waatatiitmist ei ibalda, õigris saab siiski õiguseks jäema ning Rein on föigiti tubli mees. Taob rauda mis ralsub ja tugew on ta fa ova wana ea fees tui kartu. Sest pole wiga, et pealagi' valjas. Kaelas sooneed on alles tugewad. Selle põrast ei tudise fa Reinu pea sugugi, waid kelle peale ta oma silmad lõobb, selle otsa fa fa waatab, üks woorus, mis mitte igaühel oma pole.

3. Riidi.

„Efs jäeme siis seelord peale koju,“ ütles Rein, fu ma enne wiimaseid Suwiste vübi tema juure sevikottu astusin Soome lauluväidule minemise põrast nõuu pidama. „Ega meie ãrajäemist ometi leegi ei märka. Kui meie fa oma ette inimesed ja mebed pealegi oleme, kes ühegi ees ei pruugi hääbeneda — seal on teisi mehi, kes meist suuresmad. Reid ei pane leegi tähele ja meie jäame igal pool teiste selja taba warjule. Ainult need tehakse funingaks, kes peajagu teistest pikemad on.“

Mis fa kadalas seal färised, ütles kunsit, kui kadalas selle üle kaebas, et kunsit lõik väikeste liired tema eest ära warjab. Ole rabul, Sepa Rein, meie oleme illa ja jäame madalaks maafatjoks puruks, teist on küllalt kes oma latwu pilwesse ajowad. Kaebagu kadolaks nii palju kui süda fut-